

El finançament autonòmic de Catalunya

Resum executiu



Collecció Estudis i Informes. Número 29

EL FINANÇAMENT AUTONÒMIC DE CATALUNYA

INFORME

aprovat pel Ple del Consell de Treball, Econòmic i Social en la sessió
extraordinària del dia 29 de juny del 2012.



Consell de Treball,
Econòmic i Social
de Catalunya

Ponència col·lectiva

Moisès Bonal Ferrer

Alba Cabañas Varales

José Manuel Fandiño Crespo

Andreu Ferré Taverna

Salvador Guillermo Viñeta

Teresita Itoiz Cruells

Alfons Labrador Tames

Josep Maria Rañé Blasco

Maria Rovira Duran

Director

Joan Antoni Santana Garcia

Autores

David Mallafrè Conesa

Pere Castell Castells

Roser Ferrer Riu

Lluís Ferrer Trullols

Inma Prior Prior

Joan Antoni Santana Garcia

Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya

Barcelona, 2012



Els continguts d'aquesta obra estan subjectes a una llicència Creative Commons del tipus reconeixement d'autoria, usos no comercials i sense obra derivada. Se'n permet la reproducció, distribució i comunicació pública sempre que se'n citi l'autor o autors i l'editor i no es faci un ús comercial de l'obra original ni se'n creïn obres derivades. Podeu consultar un resum dels termes de la llicència a:

<https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/deed.ca>

© Generalitat de Catalunya
Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya
Diputació, 284
08009 Barcelona
Tel. 93 270 17 80
Adreces a Internet:
www.ctesc.cat
<http://bloc.ctesc.cat/>
www.observatori-ctesc.cat

A/e: ctesc@gencat.cat

Barcelona, juny de 2012
Disseny gràfic: CTESC
Imatge: FreedigitalPhotos.net

1. Resum executiu

Des de l'aprovació de la Constitució Espanyola l'any 1978 el finançament de les competències traspassades a les CA s'ha configurat a través dels successius acords sobre el model de finançament autonòmic i que tenen com a resultat sis períodes de finançament fins a l'actualitat: fins 1986; 1987-1991; 1992-1996; 1997-2001; 2002-2008 i des de 2009.

El darrer acord de finançament, que té com a un dels seus principals referents l'aprovació de la Llei 6/2006, de 19 de juliol, de reforma de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, s'aprova l'any 2009 a través de la reforma de la Llei orgànica 8/1980, de 22 de setembre, de finançament de les comunitats autònomes a través de la Llei orgànica 3/2009, i la posterior aprovació de la Llei 22/2009, de 18 de desembre, per la qual es regula el sistema de finançament de les comunitats autònomes de règim comú i ciutats amb estatut d'autonomia i es modifiquen determinades normes tributàries.

Des de la posada en marxa del sistema de finançament autonòmic, Catalunya ha fet una contribució neta positiva a la cohesió territorial espanyola. Els resultats de la balança fiscal de Catalunya amb l'Administració central en un període relativament llarg de càlcul així ho posen de manifest.

Aquesta contribució, en els anys 2002-2009 -i neutralitzat l'efecte dels dèficit/superàvits públics de l'Administració central- s'ha situat en termes mitjans en el 8,6% del PIB català quan s'utilitza la metodologia del flux monetari, i en el 6,1% segons la metodologia de la càrrega benefici. Aquesta contribució, d'acord amb les dues metodologies, s'ha reduït al voltant d'1,6 punts percentuals al llarg d'aquest mateixos vuit anys.

Així mateix, es constata que l'aportació de Catalunya a aquest equilibri territorial, des d'una perspectiva de la seva composició institucional, es canalitza principalment a través dels fluxos fiscals de Catalunya amb l'Estat. Mesurat en termes per càpita i en relació amb el saldo fiscal mitjà per càpita de totes les CA, la relació amb l'Estat significa, en els anys 2002-2009, pràcticament el 80% del saldo fiscal relatiu per càpita de Catalunya amb tota l'Administració central, mentre que la relació amb l'Administració de la Seguretat Social aportaria el 18,5% d'aquest saldo relatiu. Pel que fa a les relacions de Catalunya, per una part amb els organismes autònoms de l'Estat i els seus ens públics, i per una altra amb les empreses públiques (principalment AENA i Ports de l'Estat), Catalunya manté un saldo fiscal per càpita positiu en els dos casos, si bé en el primer cas rep recursos nets per càpita per sota del saldo fiscal positiu mitjà del conjunt de CA, i en el segon cas ho fa per sobre d'aquesta mitjana, amb un efecte conjunt que pràcticament es compensa.

Catalunya fa, en aquest darrer període, una aportació neta mitjana anual a l'Administració central, de 1.504 euros més per habitant que aquella que fan el conjunt de CA, com a conseqüència d'una aportació d'ingressos per càpita superior a la contribució mitjana de les CA i de la percepció d'una despesa per càpita inferior a la mitjana de CA.

Des de la vessant dels ingressos, en aquest període, Catalunya aporta anualment 1.182 euros per habitant més que la mitjana de CA als ingressos de l'Administració central. Els impostos directes (especialment l'impost sobre la renda de les persones físiques i en menor mesura l'impost de societats) pagats a l'Estat i les cotitzacions socials pagades a l'Administració de la Seguretat Social són els principals components d'ingressos que expliquen la major contribució relativa per càpita de Catalunya, amb una aportació de 484 euros més per habitant i 504 euros més per habitant, respectivament, que l'aportació mitjana de les CA. Es recull així, l'efecte d'una tributació progressiva sobre un territori amb una renda per càpita relativa més elevada. De la resta d'ingressos, destaca també l'aportació que fa l'IVA al saldo relatiu, amb 152 euros més per habitant que la mitjana de CA.

Pel que fa a la despesa, en aquest mateix període, Catalunya rep anualment 322 euros menys per càpita que el conjunt de CA. Les despeses de l'Estat, i en menor mesura la dels seus organismes

autònoms i ens públics, expliquen el diferencial negatiu de despesa per càpita de l'Administració central a Catalunya. Mentre que tant l'Administració de la Seguretat Social com les empreses públiques fan una despesa per càpita a Catalunya superior a aquella que rep el conjunt de CA.

Catalunya contribueix a l'equilibri territorial en bona part a través del sistema de finançament autonòmic. Així, entre les despeses de l'Estat, les transferències associades al model de finançament autonòmic són el principal component en què la despesa per càpita de l'Estat se situa diferencialment per sota que la del conjunt de CA.

Per tant, es constata que el diferencial d'aportació neta de recursos per càpita que fa Catalunya, és conseqüència principalment del diferencial d'ingressos per càpita que l'Administració central obté de Catalunya en relació amb aquells que obté del conjunt de CA. Els ingressos, en els anys 2002-2009, han aportat de mitjana el 78,6% del signe del saldo fiscal relatiu per habitant de Catalunya. Tot i així, la despesa rebuda per Catalunya de l'Administració central aporta de mitjana en aquest mateix període el 21,6% restant d'aquest saldo relatiu. Catalunya ha estat així una contribuent neta a l'equilibri territorial no només pel fet que, i d'acord amb la seva major renda relativa, ha aportat majors ingressos per càpita que el conjunt de CA, sinó també perquè ha rebut una despesa per càpita de l'Administració central inferior a la mitjana. Aquest resultat altera les conclusions d'alguns anàlisis previs que situaven la contribució neta de Catalunya estrictament en l'àmbit dels ingressos, mentre que la despesa rebuda per càpita se situava per sobre de la mitjana.

Sense qüestionar les virtuts d'una contribució neta d'un territori que com el de Catalunya té una renda per càpita per sobre de la mitjana, diferents anàlisis han posat de manifest l'efecte que sobre la demanda interna i la generació d'ocupació a Catalunya poden tenir la persistència d'excessius dèficits fiscals amb l'Administració central. Per altra banda, dotar de major autonomia i responsabilitat fiscal a les CA pot fer més eficient i eficaç la seva resposta davant de la crisi i permetre que l'impuls al creixement que es pugui derivar d'aquest nivell de govern es faci amb un major acompassament entre els seus ingressos i les seves despeses.

Des de la perspectiva de l'equitat redistributiva que s'articula a través de l'acció de l'Administració central el finançament dels diferents nivells de govern associats a l'organització territorial de l'Estat mostra un desequilibri fiscal com a conseqüència de la manca de correspondència, entre la distribució vertical de competències i la distribució vertical d'ingressos tributaris entre aquests nivells de govern, especialment entre l'Estat i les CA, el que comporta una clara insuficiència financera dels governs subcentrals de les CA – l'administració autonòmica i les corporacions locals -, i per tant d'una insuficient equitat vertical.

Entre els anys 1995-2010, l'Administració central ha disposat en termes mitjans d'un percentatge dels ingressos de tot el sector públic espanyol que supera en 17,1 punts percentuals el percentatge de despesa pública que té sota la seva responsabilitat. En un primer període, 1995-2001, aquesta diferència era de 18,3 punts percentuals, mentre que en el període següent, 2002-2010, es redueix fins a 16,2 punts percentuals.

Paral·lelament, les CA han disposat d'un percentatge d'ingressos inferiors en 14,6 punts percentuals al percentatge de despesa que gestionaven d'acord amb les competències traspassades. Entre 1995 i l'any 2001 aquesta diferència va ser en termes mitjans de 16,4 punts percentuals, mentre que hi ha una relativa millora de l'equitat vertical en els anys 2002-2010 quan aquesta diferència es redueix a 13,2 punts percentuals.

En una perspectiva comparada internacional, països com Alemanya, Àustria, Suïssa, o Canadà, amb estructures territorials de tall federal comparables a la d'Espanya mostren per al mateix període, 1995-2010, un major equilibri en el finançament del diferents nivells de govern. A Alemanya la diferència, en termes consolidats, entre percentatge d'ingressos obtinguts i percentatge de despesa

gestionada per cada nivell de govern no supera en cap cas, en termes mitjans, els 5 punts percentuals, a Àustria i Suïssa, no supera els 9 punts percentuals, i al Canadà no supera els 10 punts percentuals.

En els casos de França, Itàlia i el Regne Unit, amb una estructura administrativa organitzada en dos nivells de govern, el central i l'administració local, França i Itàlia, especialment en el primer cas, mantenen un desequilibri més reduït entre el pes dels ingressos i la despesa consolidada sota la responsabilitat de cadascun dels nivells d'administració comparat amb la situació d'Espanya. Mentre que en el cas del Regne Unit aquest desequilibri és més elevat.

La crisi econòmica i les polítiques de reduccions fiscals posades en funcionament els anys 2007-2009 han erosionat significativament els recursos del model de finançament tot i les noves aportacions que l'Estat ha fet al nou model de finançament. Al mateix temps les despeses de les CA, lligades a competències d'un elevat caràcter social, com l'educació, la salut o els serveis d'atenció social, i que tenen un pes superior en aquest nivell de govern que en el nivell central, han seguit creixent.

Amb les darreres dades de liquidacions definitives del model de finançament per l'any 2009, el pes dels recursos del finançament autonòmic sobre la despesa no financera de la Generalitat s'ha reduït des del 77,8% l'any 2007 fins al 54,9% el 2009, en un procés molt similar al que ha seguit el conjunt de CA de règim comú.

El model de finançament l'any 2009 ha acabat aportant a Catalunya uns recursos per valor de 17.855,9 milions d'euros, un 0,2% menys que el 2008, si bé amb un resultat relativament millor que per al conjunt de CA de regim comú, en què els recursos globals del model s'han reduït el 8,5%. Malgrat que la recaptació total a Catalunya (part estatal i autonòmica) dels impostos cedits parcialment s'ha reduït el 20,7%, la major cessió de l'IRPF, IVA i IIEE ha permès incrementar els ingressos del impostos cedits parcialment el 30,5%, mentre que els ingressos de la resta d'impostos, els cedits totalment, es redueixen el 26,4%. Així, en conjunt, els ingressos tributaris del model augmenten l'11,8%, increment que s'ha vist compensat per la reducció de les transferències de l'Estat o recursos no tributaris, que en termes relatius cauen el 53,6%.

Els nous recursos aportats per l'Estat al model de finançament l'any 2009 reequilibren en part la posició relativa de Catalunya en el finançament autonòmic, essent la principal receptora d'aquests nous recursos, amb 1.986,1 milions d'euros l'any 2009. A aquests recursos caldrà afegir aquella part dels 2.400 milions d'euros que aporta l'Estat el 2010 al model, i que li correspondran a Catalunya en la liquidació que al 2012 es faci del sistema.

El nou model ha aconseguit que els recursos per càpita de totes les CA convergissin cap a la mitjana, i es redueix el nivell de dispersió en els resultats finals del model. Així Madrid i Catalunya acaben, després de l'anivellament, amb recursos per càpita per sobre de la mitjana i Balears se situa en la mitjana. Però Cantàbria i La Rioja, que segueixen partint de capacitats fiscals per sobre de la mitjana, després de l'anivellament encara milloren la seva posició relativa, mentre que València i Múrcia segueixen essent CA maltractades pel sistema.

La conseqüència d'aquests sobreanivellaments és l'incompliment del principi d'ordinalitat en els resultats del nou model. Catalunya, a igual esforç fiscal que la resta de CA, és la tercera CA en capacitat fiscal, amb uns ingressos tributaris normatius per habitant ajustat el 20,7% superiors a la mitjana. Un cop aplicats tots els mecanismes d'anivellament i compensacions establerts, i deduït el finançament de les competències específiques, Catalunya obté uns recursos per habitant ajustat en termes homogenis i a igual esforç fiscal que són el 3,6% superiors que la mitjana, si bé se situa en vuitena posició en termes relatius. Ha estat l'addició de l'ús de la capacitat normativa autonòmica el que ha situat Catalunya en la quarta posició en recursos per habitant ajustat en termes homogenis.

En aquest marc, el propi model de finançament, independentment del seu mecanisme d'evolució, estableix la seva revisió quinquennal, que s'ha de dur a terme a finals del 2013.

El creixement i les possibilitats de donar resposta a l'actual crisi econòmica per part de les CA també depèn de la distribució i del nivell d'esforç inversor que el sector públic estatal fa en els diferents territoris.

El sector públic estatal ha fet un creixent esforç inversor en els anys 2001-2008, que assoleix un màxim l'any 2008, amb 31.809 milions d'euros d'inversió real pressupostada. A partir de l'any 2009 la inversió pressupostada es redueix, en el context de la crisi econòmica, fins a pràcticament la meitat en els pressupostos de l'any 2012, amb 15.532 milions d'euros, un nivell d'inversió real prevista inferior a la pressupostada l'any 2001.

En aquest període relativament llarg d'onze anys, 2001-2012, Catalunya és la segona CA en les previsions d'inversió real en termes absoluts, amb el 14,6% de la inversió regionalitzada, per darrere d'Andalusia, amb el 16% de la inversió, i pràcticament igual que la Comunitat de Madrid, amb el 14% de la inversió.

L'esforç inversor de l'Estat a Catalunya, des de l'inici, l'any 2001, de grans obres d'infraestructures, ha crescut de forma sistemàtica fins a l'any 2009 i es redueix posteriorment, com a conseqüència de la crisi, seguint en línies generals la tendència de la inversió total de l'Estat, tant des de la perspectiva de les dades pressupostades i regionalitzades d'inversió real del sector públic estatal, com de les dades executades i regionalitzades de la inversió real del grup Foment, el principal responsable de les inversions reals en infraestructures que realitza el sector públic estatal.

La inversió regionalitzada de l'Estat a Catalunya que va fer un salt significatiu a partir de l'any 2001 manté relativament estable el seu pes en el total de la inversió regionalitzada del sector públic estatal en els anys 2001-2012, essent de mitjana del 14,6%. Els anys 2001-2006 aquest pes és del 15% i els anys 2007-2012 del 14,3%; aquesta lleugera reducció respon principalment a l'efecte que sobre la mitjana té el projecte de PGE per a l'any 2012 que situa el pes de la inversió a Catalunya en l'11,1% respecte del total regionalitzat.

Les dades executades de la inversió regionalitzada del grup Foment fins a l'any 2010, on Catalunya hi té una participació relativament més alta que en el conjunt de la inversió del sector públic estatal, també mostren aquest perfil relativament estable de la distribució territorial que rep Catalunya de la inversió. El pes de la inversió real executada del Grup Foment a Catalunya és del 17,1% de mitjana en els anys 2001-2010; del 16,8% en els anys 2001-2006; i del 17,5% en els anys 2007-2010.

De totes maneres, és rellevant destacar que aquest esforç inversor del grup Foment s'ha mantingut per sota d'allò que inicialment estava pressupostat. Entre els anys 2001 i 2009 el grau d'execució de la inversió del grup Foment a Catalunya és del 78,9% de mitjana, mentre que en el conjunt de l'Estat és del 87,5%.

En línies generals, la inversió real pressupostada del sector públic estatal en els anys 2001-2012, ha previst per a aquelles CA de menor PIB per càpita una distribució de la inversió real per sobre del seu pes poblacional i econòmic, mentre que en les CA amb PIB per càpita superior a la mitjana els pressupostos preveuen una distribució de la inversió real per sota dels seus pesos poblacionals i econòmics.

Entre les deu CA de PIB per càpita per sota de la mitjana es pot destacar els casos de Galícia, Astúries, Castella i Lleó i Castella la Manxa que mantenen un pes de la inversió pressupostada clarament per sobre dels seus pesos poblacionals i econòmics. Mentre que València i Canàries reben una distribució de la inversió clarament per sota d'aquests pesos.

Entre les set CA de PIB per càpita per sobre de la mitjana es poden destacar els casos d'Aragó, sobretot, i La Rioja, per mantenir al llarg del període un pes de la inversió per sobre tant del seu pes poblacional com econòmic. En les CA de Catalunya, les Illes Balears, Navarra i el País Basc la distribució de la inversió pressupostada està per sota dels seus pesos poblacionals i econòmics, mentre que a Madrid, si bé la distribució de la inversió s'ha mantingut per sota del pes del seu PIB ho ha fet just per sobre del seu pes poblacional.

A partir de l'any 2006 diferents CA, Catalunya, Andalusia, Aragó, Castella i Lleó i les Illes Balears, han aprovat nous estatuts d'autonomia que inclouen disposicions que estableixen, de forma indefinida o temporal, el volum de la inversió que l'Estat ha de destinar a aquests territoris. Aquest volum es fixa en funció d'un indicador de població, PIB o superfície, d'acord amb el que més beneficia cada territori.

Les inversions reals regionalitzades en els anys 2007-2012 mantenen el patró general del període 2001-2006, si bé se'n poden destacar els següents elements:

Vuit de les deu CA autònomes amb PIB per càpita per sota de la mitjana (Extremadura, Andalusia, Castella la Manxa, Múrcia, Galícia, la Comunitat Valenciana, Astúries i Castella i Lleó) milloren el pes de la distribució d'inversions tant en relació amb la població com el PIB. Mentre que Canàries i Cantàbria empitjoren el pes de la inversió pressupostada tant respecte del seu pes poblacional com del PIB. València i Canàries segueixen mantenint, però, una distribució de les inversions pressupostades per sota del seus pesos poblacionals i econòmics.

Pel que fa a les set CA amb un PIB per càpita per sobre la mitjana, cinc d'elles, Madrid, Catalunya, Balears, La Rioja i Aragó perden pes en la distribució de les inversions pressupostades i redueixen aquest pes, tant en relació amb el seu pes poblacional com econòmic, mentre que el País Basc i Navarra incrementen el seu pes d'inversions pressupostades tant en relació amb el seu pes poblacional com econòmic. Aragó i La Rioja, però, segueixen mantenint una distribució de la inversió per sobre dels seus pesos poblacionals i econòmics.

Pel que fa a Catalunya, amb una distribució del 14,3% de la inversió real, empitjora la seva distància tant respecte del seu pes poblacional com econòmic.

També es pot destacar el cas de Madrid que, durant aquests anys 2007-2012, ha situat clarament el pes de la seva inversió per sota del seu pes poblacional i econòmic.

La distribució territorial de la inversió real liquidada del grup Foment en els anys 2001-2010 segueix a grans trets les mateixes pautes distributives que el conjunt de la inversió real pressupostada del sector públic estatal.

En aquest període, les CA amb PIB per càpita per sota de la mitjana reben una distribució de la inversió real executada per sobre dels seus pesos poblacionals i econòmics i, tal com succeeix amb les inversions reals pressupostades, són les CA de Galícia, Astúries, Castella i Lleó i Castella la Manxa on aquest diferencial és significativament més elevat. Les CA de València i Canàries reben un pes de la inversió real liquidada per sota del seus pesos poblacionals, tal com succeeix amb les dades pressupostades, i cal afegir a aquestes dues CA el cas de Múrcia. Mentre que Andalusia també en aquest cas manté una inversió liquidada per sota del seu pes poblacional i per sobre del seu pes econòmic.

Pel que fa a les CA amb PIB per càpita per sobre la mitjana, País Basc, Navarra, Balears i La Rioja tenen un pes de la inversió real liquidada per sota dels seus pesos poblacionals i econòmics al llarg d'aquests deu anys. Només en el cas d'Aragó, com també li succeeix amb la inversió real pressupostada del sector públic estatal, rep una distribució de la inversió per sobre del seu pes poblacional i econòmic. També és de destacar que Catalunya, a diferència del que li succeeix amb les dades

d'inversió real pressupostada del sector públic estatal, rep un pes de la inversió real liquidada per sobre del seu pes poblacional, si bé es manté per sota del seu pes econòmic. El mateix li passa a Madrid, si bé amb un pes de la inversió real liquidada just per sobre del pes poblacional i clarament per sota del seu pes econòmic.

L'Estatut d'Autonomia de Catalunya de l'any 2006 preveu en la seva disposició addicional tercera que les inversions en infraestructures de l'Estat a Catalunya s'equiparin al pes del PIB català en relació amb el PIB espanyol durant un període de set anys, 2007-2013.

Aquest acord respon a la voluntat de compensar un dèficit persistent en matèria d'inversions en infraestructures de l'Estat a Catalunya que havia situat la inversió en el territori de Catalunya per sota del seu pes poblacional.

En termes mitjans dels anys 2007-2010, la inversió executada en compliment de la disposició addicional tercera de l'EAC ha estat del 15,8% de la inversió executada territorialitzada de l'Estat, i per tant se situa just per sota del pes poblacional mitjà de Catalunya en aquests quatre anys, del 15,9%, i clarament per sota del pes mitjà del PIB català, del 18,7%.

La inversió liquidada de l'Estat a Catalunya, incorporats els ajustos previstos en la metodologia de compliment de l'Acord sobre l'aplicació de la disposició addicional tercera, acumula en els anys 2007-2009 un saldo pendent en inversions a Catalunya de 759 milions d'euros l'any 2008, 211 milions d'euros l'any 2009 i 719 milions d'euros l'any 2010.

L'any 2010 mostra el pitjor nivell de compliment de la disposició addicional tercera de l'EAC com a conseqüència del baix nivell d'execució de la inversió en infraestructures en el conjunt de l'Estat, del 73%, derivat de les retallades associades a les mesures d'austeritat posteriors a l'aprovació dels pressupostos, i d'un efecte més intens d'aquestes retallades en la inversió executada per l'Estat a Catalunya, on el grau d'execució de la inversió és del 65,1%.

Aquest baix nivell d'execució incompleix el compromís adquirit en la metodologia de compliment de la disposició addicional tercera de l'EAC, on s'estableix que el grau d'execució de les inversions de l'Estat a Catalunya no sigui inferior a la mitjana d'execució estatal i no sigui inferior a la mitjana dels dos exercicis anteriors.

El Parlament de Catalunya ha constituït una Comissió d'Estudi d'un Nou Model de Finançament basat en el Concert Econòmic que conclou que:

L'aplicació a Catalunya d'un sistema de finançament basat en el model de concert econòmic és compatible amb la Constitució, l'Estatut i el dret de la Unió Europea.

Atesa la preeminència absoluta que, en jurisprudència consolidada tot i que discutible, el Tribunal Constitucional atribueix a la LOFCA per establir el marc general del sistema de finançament, la implantació d'un model basat en el concert econòmic s'hauria d'articular a través d'una reforma d'aquesta norma.

D'acord amb les conclusions de la Comissió del Parlament, l'establiment a Catalunya d'un model basat en el concert econòmic passa per la modificació de la LOFCA per introduir-hi una excepció al règim de finançament comú i regular-hi els trets essencials del nou model, que caldrà desenvolupar amb posterioritat a través d'una llei aprovada per les Corts Generals, previ acord en el marc de la Comissió Mixta d'Afers Econòmics i Fiscals Estat-Generalitat.

Els trets essencials que cal recollir en el nou model de finançament són, en línia indicada per la Comissió Parlamentària:

- Una relació bilateral entre la Generalitat i l'Estat. Amb tot, atesa la manca de garantia jurídica absoluta front a hipotètiques decisions unilaterals de l'Estat que deriva del fet que la implantació del nou model s'hauria de fer a través d'una modificació de la LOFCA s'haurien de preveure mecanismes per reforçar el màxim el caràcter de pacte bilateral.
- L'establiment d'un sistema tributari integral propi que determini:
 - ▲ La plena capacitat normativa sobre tots els tributs generats a Catalunya dins el marc d'harmonització fiscal comunitària.
 - ▲ L'assumpció efectiva per la Generalitat de les competències en exacció, recaptació, gestió, liquidació, inspecció i revisió de tots els tributs generats a Catalunya i que es gestionin per mitjà de l'Agència Tributària de Catalunya.
 - ▲ L'establiment de la quota que s'ha de lliurar a l'Estat com a part alíquota del cost de les competències o els serveis comuns que exerceix l'Estat i que li són propis i en concepte de solidaritat interterritorial, tenint en compte que un cop feta la contribució Catalunya no pot perdre capacitat fiscal i que l'import per a aquest concepte s'ha de destinar a les polítiques més bàsiques de l'Estat del benestar.